

Lázár Andrea

A Szabó Család

Az én történetem egy család utazásáról szól, a Szabó családról. Apámról, dr. Szabó Andrásról, nővéremről, Juditról, és anyámról, Emíliáról, aki több nevet is használt élete során, ezek közül a legismertebb a Kapossy. Ezt a clevelandi magyar rádió szerkesztőjeként viselte több mint negyven évig.

Nyolc éves voltam, mikor kitört a forradalom, a nővérem kilenc. Úgy emlékszem arra az estére, mintha tegnap lett volna ő illetve... Ha a nővéremmel beszélek, annyira különbözőek az emlékeink, hogy szinte úgy tőnik, mintha nem is ugyanaz történt volna velünk. Sajnos mindkét szülőnk meghalt, így nem kérdezhetünk meg senkit, helyesbítse az eltéréseket vagy egészítsen ki néhány hiányzó momentumot. Az is összekeveredik már, mi a tényleges emlék és mi a képzelet szüleménye, elsősorban mások történetei alapján. Ez valószínűleg természetes folyamat, hiszen egy gyermeknek nagyon nehéz feldolgozni egy ilyen hallatlan felfordulást – ami ennyire eltér a szokásos élettől.

Családom

Arra pontosan emlékszem, hogy boldog gyerekkorom volt – biztonságos, veszélytelen, a család, rokonok és barátok szeretetétől övezett. Apám ügyvéd volt, magánpraxissal, anyám orvosi technológus, aki a Sportfiziológiai Kutató Intézetben dolgozott, ahol az atléták teljesítményét vizsgálták. Nagyszerű teniszjátékos volt, hobiból fényképezett és elő is hívta a képeket, amire nem sokan voltak képesek akkoriban. A nővérem és én balettórát vettünk apám egyik barátjától, aki történetesen a magyar operaház balettmestere volt. Néhány igen tekintélyes eseményen is felléptünk, mint a Szabó nővérek. Ezt mindennél jobban szerettem, és ha az életem nem változik meg, biztosan balerina válik belőlem.

Voltak időszakok, mikor apám távol maradt, de ezt nem kellett külön magyarázni, mert ügyvéd volt, és sokszor nyomozói munkákat is végzett, akárcsak Perry Mason. Én és nővérem nem tudtunk róla, de gyakran védett magyar állampolgárokat a rengeteg koholt politikai váddal szemben, amelyek több ezer embert juttattak börtönbe a kommunista uralom idején. Emlékszem, beszélt is néhány esetről – pl. valakiről, akit fegyvertartással vádoltak és ő megpróbálta cáfolni ezt, de a lényegét nem igazán értettem. Mindenesetre távollétei egy részét, mint később megtudtuk, börtönben töltötte, mivel őt is letartóztatták olyan esetekkel kapcsolatban, amiket elvállalt.

Apám épített egy rádiót és otthon rendszeresen hallgattuk a Szabad Európa rádió adásait. Tudtuk, hogy a legközelebbi családtagokon kívül nem szabad beszélnünk erről senkinek, legkevésbé az iskolában. Azt is tudtuk, hogy szüleink másképp gondolkoznak a dolgokról, és teljesen tisztában voltunk vele, főleg ahogy idősebbek lettünk, hogy Magyarország nem szabad ország, hogy kommunisták vannak mindenütt, hogy vigyáznunk kell arra, amit mondunk vagy teszünk. Apám néhány barátja rendszeresen eljött kártyázni és hallottuk őket beszélgetni. Néha ijesztő volt, habár nem értettük teljesen, miről is volt szó. Szüleimnek nem volt könnyű életük a kommunista Magyarországon.

A forradalom

Anyám és apám 1956. október 23-a éjszakáján a Bródy Sándor utcában voltak, a Magyar Rádió előtt. Nővérem és én otthon voltunk, ágyba bújva, valamilyen drámaelőadást hallgattunk a rádión. Nagynéném, aki alattunk lakott, ott volt velünk, mikor hirtelen rohanva megérkeztek a szüleink, rendkívül izgatottan – valami nagyon rossz történhetett. Az operába indultak, legalábbis ezt gondolták, de most hatalmas tömegekről beszéltek, lövöldözésről, arról, hogy lelőttek valakit, aki éppen anyám mellett állt. Apám elment a nagybátyámért és azt közölte, hogy ketten visszamennek.

Ami diáktüntetésként indult a lengyel Bem tábornok szobra előtt, az 100 000 magyar állampolgár tüntetésévé vált a kommunista kormány ellen. A tüntetők megpróbálták bejutni a rádióba, hogy felolvassák reformköveteléseiket. Mikor az ÁVO, a magyar biztonságvédelmi hatóság tüzet nyitott a tömegre, a tüntetés véres forradalomra lépett elő. Statárium vezettek be, a hatóságok behívták a szovjet hadsereget, még az éjszaka során megérkeztek a szovjet csapatok és tankok. Utcai harcok törtek ki, amelyek hamarosan az ország más részeire is kiterjedtek, ahol a szabadságharcosok gyárakat, fegyverraktárakat és sok szovjet tankot foglaltak el.

Ezekben a napokban néha a nagybátyám alagsori szobájában bújtunk meg. Arra is emlékszem, hogy idegenekkel álltunk együtt, összehúzódva a kórház falánál, kintről géppuskaropogás hallatszott, emberek szaladtak, hogy segítsenek a sebesülteken. Hogy mi történt ezekben a napokban, pontosan hol rejtőztünk el, hogyan jutottunk oda és kivel voltunk, ezekre a részletekre én és a nővérem sem emlékszünk világosan. Romokban heverő épületek, kiégett, elhagyott tankok, fegyverek és tankok zaja, ezekre mindketten jól emlékszünk, ahogy arra is, bizony féltünk, különösen szüleinket féltettük, akiket gyakran hosszabb ideig nem láttunk. Apám és nagybátyám visszamentek harcolni – igazán nem tudom, hol voltak, és mit csináltak pontosan – apám sose mondta és mi sose kérdeztük. Anyám a sebesülteket látta el abban a kórházban, ahol Judit nővérem és én is eltöltöttünk valamennyi időt. Itt gondoskodtak rólunk, biztonságos helyen voltunk, hiszen a kórházat mégsem fogják megtámadni. Később kiderült, hogy ez a feltevésünk is helytelen volt.

Akármilyen rémisztő is volt az egész, emlékszem, úgy tünt, mintha csak várakoznánk, kétségbeesett kitartással, bízva abban, hogy majd megérkezik a segítség. Emlékszem, hogy hallgattuk a rádiót, a segélykéréseket, amik a Szabad Európa Rádióban hangzottak el. Mindenki azt hitte, jön majd segítség, hogy Amerika segíteni fog rajtunk. És emlékszem arra a percre, mikor mindannyian a rádió körül álltunk és hallgattuk, hogy Amerika nem fog segíteni, senki sem indul a magyar forradalmárok segítségére, a világ többi része nem akar részt venni a harcokban. Ez valami hihetetlen szörnyűség volt; szüleim akkori arckifejezését sosem fogom elfelejteni.

Elnyomás

Emlékszem november negyedikére – mindnyájan együtt voltunk a házunk pincéjében, a padlón guggolva, hallgatva a szaggatott géppuskazajt, miközben rengett fölöttünk a föld, ahogy a szovjet tankok nehézfegyverzettel támadtak és gépfegyverrel lötték a házak bejáratát és felvonultak az Alkotás utcán, hogy megmutassák teljes uralmukat, és a forradalom szétzúzását. A következő hónapokban az új rezsim állandó terrorja alatt éltünk: letartóztatták, kihallgatták, bebörtönözték vagy kivégezték a szabadságharcosokat és azokat, akik segítették őket.

1956 decemberében apám egy bizalmas barátjától megtudta, hogy hamarosan ő is sorra kerül. Egy ideig ugyan fogva tartották, kikérdezték, ám szabadon engedték, de tudta, hogy figyelik. Szüleim mindketten a kivégzés lehetősége előtt álltak a forradalomban játszott szerepük miatt – ezért nagy körültekintéssel szökést kezdtek tervezni Ausztriába. Mindent hátrahagyva, egyetlen kis bőrönddel szálltunk fel a vonatra a határmenti Győr városa felé. Egy étteremben ültünk, várakozva a kapcsolattartóra, aki a menekülésünket intézte, mikor egy csapat szovjet katona lépett be és annyian voltak, hogy szüleim úgy vélték, túl veszélyes volna végrehajtani a tervet. Aztán megtudtuk, hogy az a vonat, amelyről leszálltunk, áttört az őrállomáson a határnál, és minden utasát Ausztriába vitte – akár szökni akart, akár nem. Habár nővéremmel értettük, hogy élet-halál kérdésről volt szó, mégis szívfájdító volt otthagyni kutyánkat, Buksit, és egész idő alatt sírtunk utána. Boldogok voltunk, hogy visszamehettünk hozzá.

Visszatérve Budapestre, apámat egyik barátja, aki ávos volt, a titkosrendőrség tagja, figyelmeztette, hogy napokon belül letartóztatási parancs érkezik ellene. Gyorsan új tervet kovácsoltak – ezúttal Jugoszlávia volt az úticél. Ahogy először, most is anélkül mentünk el, hogy bárkitől is elbúcsúztunk volna, se a családtól, se a barátoktól, túl veszélyes lett volna nekik is és nekünk is, jobb volt, hogy senki sem tudott róla. 1957. január 29-én megérkeztünk a határmenti Baja városába, és terv szerint este tízkor gyalog vágtunk neki a határnak. A hó nekem és a nővéremnek térdig ért, csak a kis bőröndöt vittük magunkkal. Órákig meneteltünk az éjszakában, az utunkat a mély hó világította a mezőkön, de nem tudtuk megtalálni a megjelölt átjárót egy kis patakon, mikor egy kis kunyhóhoz értünk. Apám benézett az ablakokon és rémülten látta, hogy orosz katonák vannak benn, akik csodálatos módon figyelmetlenek voltak, és nem vették észre a családot odakinn.

Az átkelés

Hideg volt, nagyon nehéz és fárasztó a gyaloglás a mély hóban, különösen a nővéremnek és nekem volt nehéz, de továbbmentünk, és egyszer csak egy tanyaépülethez értünk. Apám szerencsét próbált, felkeltette az ott

lakó családot. Kétségbeesve könyörgött, megpróbálta rávenni a férfit, hogy vezessen el az átkelőhöz. A férfi azt felelte, hogy szemmel tartják, gyanakszanak rá és már figyelmeztették, hogy megölik a családját, ha rajtakapják, bárkit átsegít a határon. A két apa beszélt, a két család figyelte őket, míg az ember felesége azt mondta férjének, hogy segítenie kell, a gyerekek kedvéért. Beleegyezett hát, elkísér az úton egy darabig, ahonnan már magunk is megtaláljuk azt az átkelőt.

A férfi úgy is tett, miután elmagyarázta az utat a kereszteződésig, mi tovább gyalogoltunk, úgy, ahogy meghagyta, és átkeltünk egy kis folyón. De aztán megint a kanyargó folyóhoz értünk. Aztán megint. Valami nem stimmel. Nem tudtuk megmondani, melyik oldalon vagyunk, Magyarországon-e vagy Jugoszláviában. (Nemrég megtudtam, hogy amire folyóként emlékeztem, azok mind valószínűleg a hullámozó vízzel teli árkok voltak, amelyekkel a határt jelölték.) Mindannyian fáztunk, fáradtak voltunk, mikor apám a távolban őr-tornyokat vett észre. Miután kiderítette, hogy nincs rajtuk senki, felvezetett minket az egyik torony lépcsőjén, ahol menedék várt bennünket és a hőn áhított pihenés. Ekkor messziről harangszót hallottunk, apám megfigyelte, honnét jön. Anyám Zomborban járt iskolába, Jugoszláviában, és emlékezett rá, hogy a harangokat reggel ötkor húzták meg hat óra helyett, ahogy Magyarországon. Ezért egy órát vártunk hallgatözva, hogy újra harangozzanak. Mikor megszólaltak a harangok, a szüleim tudták, merre kell mennünk.

Már közelgett a hajnal, mikor újult erővel és reményekkel nekivágtunk az útnak, és a távolban hamarosan házakat vettünk észre. Eljött a hajnal, a felkelő nap a hóról visszatükrözödő rózsaszín és sárga pasztel árnyalatokban fűrésztötte az előttünk fekvő kisvárost – elbővülő, szürreális látvány volt, akár egy mesekönyvben, varázslatos, így emlékszem rá, és így festi le képzeletem azt a reggelt. Ahogy beértünk a városba, egy szénásszekérről egy férfi magyarul "Jó reggelt!"-tel köszönt – látva a rémületet szüleim arcán, gyorsan biztosított arról, hogy tényleg Jugoszláviában járunk.

A következő nyolc hónap során különböző táborokban éltünk az akkor kommunista Jugoszláviában. Kétszer is fenyegetett az a veszély, hogy visszaküldenek minket, míg végül 1957 augusztusára sikerült mindent elintézni ahhoz, hogy az Egyesült Államokba emigráljunk.

Jugoszlávia

Gyerekként nem terhelt bennünket helyzetünk bizonytalansága és veszélye sem egy szomszédos kommunista országban. Aztán a tárgyalások a helyi hatóságokkal sem, amelyeket szüleim nap mint nap folytattak élelem beszerzése, a védelem vagy az utazások miatt. Anyám beszélt szerbül és szüleim lettek a menekültek szószólói minden táborban, ahol megfordultunk. Mindkettejük számára nehéz időszak volt ez, de mindenki más számára is körülöttünk.

Élénken emlékszem, hogy mindenki szomorú volt és honvágyat érzett – különösen Belgrádban, ahol egy nagy épületben laktunk, sok gyermekágygal, amelyek hosszú sorokban álltak. A menekültek melankolikus nótákat énekeltek, különösen egyet, ami a legnépszerűbb volt, és arról szólt, mennyire hiányzik a hazai föld. Évekkel később jöttem rá, hogy a "Memories are made of this" című amerikai szám dallamát énekeltek magyar szöveggel. Azt sem lehet elfelejteni, hogy a menekültek, a szabadságharcosok között milyen sok volt a fiatal, rengeteg kamasz, vagy a húszas éveik elején járó. Jól lehetett érezni a szomorúságot és veszteséget a történetek miatt, és mindazok miatt, amiket hátrahagytunk, és látni a szomorúságot szüleim arcán, mert elvesztették hazájukat. Ezek voltak a legnehezebb csapások nővéremnek és nekem is. Fiatalok voltunk ugyan, de értettünk mindent.

Ezekben a különös és bizonytalan időkben számomra az volt a legmegnyugtatóbb, hogy együtt lehettünk, biztonságban érezhettük magunkat nővéremmel, sőt még kellemes emlékeim is akadnak Jugoszláviából. Volt, hogy búzakását ettünk estére, a kedvencemet. Egyszer elengedtek minket, hogy meglátogassuk anyám egyik volt osztálytársát hétvégén, egy gyönyörű házban, ahol finom ételeket ettünk. A legjobb dolgunk egy régi koncentrációs táborban volt a hegyekben, egy Gerovo nevű városban. Néhány fiatalemberrel, akikkel családom megbarátkozott, gombagyűjtő körutakra indultunk, és azokon az estéken gombapörkölt volt a jutalmunk, amit odakinn, a tűzön sütöttek meg. Egyszer egy eléggé nagy és sebes folyóra bukkantunk és sodortattuk magunk az árral a nővéremmel – lejjebb mindig várt valaki, hogy elkapjon, aztán visszafutottunk a parton, hogy még egyszer csináljuk. A fiatal emberek közül ketten, akik az Államok valamelyik másik részén kötöttek ki, évekkel később meglátogattak minket Clevelandben. Tipikus szabadságharcosok voltak, "vagány srácok", ahogy apám nevezte őket.

Kaptunk aztán CARE csomagokat. Ezek igazán különlegesek voltak. Különösen a rózsaszínű fogkrémre emlékszem, amelynek számodcaíze volt és titokban mindig ettem belőle kicsit. De finom cukrokat is kaptunk néha,

és szardíniát, jó sok szardíniát. Apámnak ezután évekig elment a kedve a szardíniától. A városba is elmentünk, néha beültünk a moziba. A legemlékezetesebb film az Ulica volt, a La Strada, amin végig sírtunk. Érdekes, hogy ekkora hatással volt rám és nővéremre ez a film, mert egy szót sem értettünk belőle, angolul vagy olaszul beszélt, és a felirat cirill betűs volt, a szerb abc-vel. Különleges elbánásban volt részünk egy ideig, amikor nővérem megbetegedett és kórházba került. Belgrádban pedig néha kísétálhattunk a táborból jégkrémet venni, ami felséges volt. És az emberek Jugoszláviában, különösen a Gerovo környékiek, nagylekűek és jók voltak hozzánk, és megajándékoztak minket, miközben ők maguk is annyira szegények voltak, alig akadt valamilyük.

Új élet az Egyesült Államokban

Mindezen túljutottunk, mikor megérkeztünk az Egyesült Államokba és New Yorkban találkoztunk a nagybátyámmal. Két fia is volt, nagyjából velem és nővéremmel egyidősek. Tárt karokkal fogadta testvérét, azaz apámat és családját. Hazavitt minket Clevelandbe, ahol az első néhány hónapban velük éltünk. Így kezdődött új életünk az Egyesült Államokban.

Késő augusztusban érkeztünk – hamarosan kezdődött az iskola. Az első napon szörnyű bizonytalan voltam. Mikor a tanár felolvasta a neveket, és az osztályból mindenki állt, engem kivéve, kitalálta, hogy én vagyok az új kis menekült, akiről a nagybátyám mesélt nekik. Ha nem lett volna az osztályban az a kislány, aki előlépett, és törve bár, de tudott magyarul, elvesztem volna. Ő lett az első barátom és rögtön megismertetett a bolognai szendviccsel; majonézzel, fehér kenyéren. A puha kenyér furcsán a szájpapdásomhoz ragadt és a mai napig csak így tudok fehér kenyeret enni.

Anyám gyorsan talált állást egy magyar származású embernél, egy helyi laboratóriumban. Neki könnyebb volt beleszoknia a munkába, mivel a tudomány nyelvének a latin az alapja, így gyorsan megértette és dolgozhatott orvosi technológusként. Apámnak magyar ügyvédként rettentő nehéz dolga volt. Itt nem praktizálhatott és mivel két kisgyereke volt, azonnal állást kellett találnia. Először nagybátyám benzinkútjánál dolgozott. Mikor anyám a Suburban Hospital-be ment dolgozni, apám ott a patológus asszisztenseként kezdett el dolgozni, és diploma vagy elzetes képzés nélkül kitanulta a szakmát, szakértője lett a boncolásnak és szövetminták készítésének. Végül a Cuyahoga megyei könyvvizsgáló irodában kapott állást, itt dolgozott, míg nyugdíjba nem vonult. Eleinte a fiatal George Voinovich-csel dolgozott, aki később Ohio kormányzója és szenátora lett, és akivel élere szóló barátságot kötöttek.

Szomorúság, majd az örökség rádiója

Már említettem szüleim szomorúságát szülőföldünk elvesztése miatt, ami apámnál különösen súlyos volt. Elvesztette karrierjét, tekintélyét, talán méltóságát is, családját, történelmét, a várost, amelyet szeretett. A magyar embereket és a magyar életstílust. Igazából sohasem épült fel ebből. Nehézkes angol kiejtése bonyolulttá tette számára, hogy megmutassa másoknak azt az értelmes, olvasott, széles műveltségű embert, aki valójában volt, s nem csak egy külföldi figura furcsa akcentussal. De elfogadta az életet, ahogy adódott, és rajongott kis családunkért és az otthonért, amit végül felépítettünk.

Mikor először érkeztünk Clevelandbe, nem tartott sokáig, hogy találjon egy olyan helyet, ahol lelkében addig elszorított magyar örökségével foglalkozhatott. Műsorba került egy helyi magyar rádióadásban, először híreket, sporthíreket olvasott, majd hamarosan saját műsora lett a WZAK-on, András Kapossy név alatt – a szombat esti magyar családi órát szerkesztette. 1967-ben rábeszélte anyámat, hogy csatlakozzon hozzá, így lett belőle Kathy Kapossy. A műsor lehetővé tette apámnak, hogy minden héten meglátogassa szeretett szülőhazáját, ahol képzeletbeli útra indult. Elvitte hallgatóit Budapest utcáira, meglátogatva kedvenc törzshelyeit, kávézóit, éttermeit, helyszíneket a múlt emlékeiből, magyar népzenevel és cigányzenével fűszerezve. Célja, mondta apám, az volt, hogy életben tartsa az érzést, hogy még mindig Magyarországhoz tartozunk, és úgy érezte, hogy hallgatóinak szükségük van az emlékezésre és a zenére is. Ahogy persze neki is szüksége volt rá.

Szüleim sok emberrel ismerkedtek meg a magyar közösségben a rádióadás révén, és sok eseményre látogattunk el, amiket különböző szervezetek tartottak, főleg a magyar bálakat. Ezekből még sok volt a késői 50-es és korai 60-as években. Sőt, férjemmel, Lázár Andrással is az Anna-bálon találkoztam 1964 júniusában, aki DP volt (displaced person, kitelepített személy) és 1949-ben vándorolt be családjával. Ő és magyar barátai az enyémekek is lettek, és az egész nyarat a Plata tónál töltöttük. A munka ünnepén elmentünk a cserkésznapra, és az összes többi bálba is. Gyönyörű, emlékezetes idők voltak ezek, csodálatos magyar eseményekkel és helyszínekkel.

Családi hagyományok

Mikor apám elhunyt, anyám saját maga vette át a rádiót és aktívabb szerepet vállalt a különböző magyar szervezetekben, nemsokára szinte az összesnek tagja volt, míg végül az Egyesült Magyar Társaságok (United Hungarian Societies) elnöke lett, 17 éven át. Minden díjat megkapott, amelyeket különböző magyar szervezetek nyújtottak át a magyar örökség ápolásának elismeréseként, és a magyar kultúra támogatásáért, amit számos vállalkozásán keresztül végzett. 1998-ban felvették Ohio Híres Asszonyai közé (Ohio Women's Hall of Fame) ő akkor ő volt az egyetlen külföldi nő, aki elnyerte ezt a címet. Gazdag és sikeres életet élt, őrizve magyar örökségét élete utolsó napjaiig.

Anyámat illeti a köszönet azért, hogy apám részt vállalt a Clevelandi Magyar Örökség Múzeumának munkájában, és ő csinálta kiállításait az 1986-ban megtartott első alkalom óta. Ez életünk fontos részévé vált és utat nyitott ahhoz, hogy megmerítkezzünk magyar kultúránkban, ugyanakkor megosszuk másokkal, és biztosítsuk megőrzését a jövő generációk számára. És ez a mi családjunkban is folytatódik, lányunk, Krisztina révén. Mivel ebben a környezetben nőtt fel, életének természetes része a magyar örökség és a tevékenység a magyar közösségben. Ami nővéremet illeti, őt az élet másfelé vitte. Habár elköltözött, és gazdag és teljes életet élt férjével Lexingtonban, Kentuckyban, távol a főbb magyar közösségtől, családjunk utazásának története ugyanolyan mélyen él benne is, mint bennem.

1956 eseményei visszafordíthatatlanul megváltoztatták életünket. Apám gyakran és végtelen csodálattal és tisztelettel beszélt a "srácokról", a hős fiatalokról, akik Budapest utcáin küzdöttek, de a harcok részleteiről vagy saját szerepéről sohasem beszélt. Ezt sosem tudtuk meg. Mégis, a nővéremnek és nekem, anélkül, hogy tudnánk a részleteket, pusztán apám érzelmeinek átérzése révén, részünkünké vált mindez. Hazánk, szüleink Magyarországa, 1956, a szökés, az élet menekültként, az újrakezdés – ezek vagyunk mi, mindez a mai napig meghatároz bennünket. Érdekes módon úgy tűnik, mintha mi mindannyian sehol se lennénk igazán "otthon", mert ha Amerikában vagyunk, akkor Magyarországra utalunk "otthonként", és ha Magyarországra megyünk látogatónak, az "otthon" itt van Amerikában. És ez az örökség az, amit szüleim hagytak nekem – ahogy apám fogalmazott, az érzést, hogy még mindig Magyarországhoz tartozunk.

Lázár Andrea

Lázár Andrea mérlegképes könyvelő, magánpraxissal. Férjével, Andrással együtt számos magyar szervezetben tevékenykedett Clevelandben, legtöbbet a Clevelandi Magyar Örökség Társaságában, ahol András kiállítási igazgatóként dolgozott 20 éven keresztül. Férjével, időnként lányával folytatja "A Kaposy család magyar óráját" a WCPN 90.3 FM-en, és szüleikhez hasonlóan minden héten adásban van, tovább adva kultúrájának zenéjét, történeteit és eseményeit, és a nagyobb clevelandi magyar közösség híreit.